

andre Afgifters Forhøjelse, en Forhøjelse af Cigaretafgiften, dog ikke for de laveste Sætter; og endelig en ny Fakturaafgift for Cigarer og Cigarillos. Denne Fakturaafgift var af mig foreslaaet for 3 Sætter, gaaende fra 20 pCt. op til 33 $\frac{1}{3}$ pCt. Afgiften var fastsat til 20 pCt. af Værdien for Cigarer til en Værdi af ikke over 100 Kr. pr. 1,000 Stykker, til 25 pCt. for Cigarer til en Værdi af over 100 Kr., men ikke over 200 Kr. pr. 1,000 Stykker, og til 33 $\frac{1}{3}$ pCt. for Cigarer til en Værdi over 200 Kr. pr. 1,000 Stykker. Dette er ændret af Folketingets Flertal, saaledes at der nu bliver 4 Afgiftssætter, og der bliver Afgiftsfrihed for de billigste Cigarer, Cigarer under 9 Øre eller under 90 Kr. pr. 1,000 Stykker, hvordan man nu vil udtrykke det. Værdien udfindes ved til den afgiftspligtige Vares Pris ved Afsætning fra den, som har fremstillet eller indført den, at lægge 25 pCt. af denne Pris, men man har gjort Cigarer under 9 Øre afgiftsfri, og derfor kan naturligvis anføres for det første, at Toldpaaløget alligevel er bestaaende, og for det andet, at den ubemidlede saa vil have en billigere Cigar end den, der som bemidlet ryger den dyrere, men naturligvis er det en Svækkelse af Forslaget med Hensyn til den Indtægt, det giver Statskassen. Dernæst har Folketingets Flertal vedtaget, at Cigarer til en Værdi af mellem 90 og 110 Kr. pr. 1,000 Stykker betaler 10 pCt. af Værdien, medens den af Regeringen foreslaaede 20 pCt.s Afgift først indtræder for Cigarer, hvis Værdi er fra 110 Kr. til 125 Kr. pr. 1,000 Stykker. Dernæst er der i Folketinget indført en noget forskellig Beregning med Hensyn til Fakturaafgiften, saaledes at denne Afgift kan overføres fra Fabrikanten og Indføreren til Mellemandlerne, hvilket var et stærkt Ønske hos Fabrikkerne, men overfor dette var der hos Mellemandlerne et lige saa stærkt Ønske om, at Afgiften ikke blev lagt paa dem, saaledes at deres Avance kom med ind i det afgiftspligtige Beløb, og dette Ønske har man imødekommet, saaledes at Afgiften vel overføres til dem, men berigtiges af Mellemandlerne, uden at deres Avance kommer med ind i Afgiften. Man har dernæst i Folketinget formindsket Afgiften noget for de billige Cigaretter, hvilket dog efter min Formening er uden nogen finansiel Betydning. Endelig har man indført en Bestemmelse om, at saadanne Arbejdere i Tobaksfaget, der paa Grund af Skatten bevislig blev arbejdsløse, skulde kunne faa en Erstatning af Staten paa indtil tre Fjerdedele af den Indtægt,

de havde haft i Løbet af et Aar. Denne Bestemmelse har vakt en Del Uro, jeg har saaledes i konservative Blade set en vis Forargelse udtrykt over, at man nu var inde paa et saadant Princip. Jeg vil derom gerne sige, at en saadan Bestemmelse er vedtaget i Tyskland i 1909 af et højkonservativt Flertal i Rigsdagen, under en højkonservativ Regering. Det forekommer mig derfor, at konservative Medlemmer af det danske Samfund maa kunne blive noget beroliget overfor en slig Bestemmelse. Den tyske Lov har følgende Bestemmelser:

„De hjemmeindustrielle og Arbejdere, som har været beskæftigede i Tobaksindustrien mere end 1 Aar, og som i det første Aar efter denne Lovs Ikrafttræden som Følge af Loven enten forbigaaende eller for længere Tid bliver arbejdsløse uden andetsteds at kunne finde tilsvarende Beskæftigelse, eller som paa Grund af fremtvungen Vekslen af Fag eller ved Indskrænkning af Driften har lidt Skade, tiltaas Understøttelser i et Tidsrum af indtil 2 Aar. Til dette Formaal anvises der Enkeltstaterne de nødvendige Midler til et samlet Beløb af 4 Mill. Mark svarende til det fastslaaede Behov“. Dette blev vedtaget i Tyskland i Aaret 1909. Man vil da neppe kunne undre sig over, at en dansk Regering kan gaa med til noget saadant i 1917 under de nuværende Forhold, naar man paalægger en saa overordentlig stor Skat paa et enkelt Fag, hvorved Skatten efter de Overslag, man har gjort, stiger fra 5 til 12 Mill. Kr. Det er da ikke underligt, at man ogsaa stiller sig imødekomende overfor de Arbejdere, der bevislig kan godtgøre, at deres Arbejde er standset paa Grund af den nye og forøgede Skat. Jeg maa ganske vist sige, at mine Betæneligheder ved en saadan Bestemmelse for saa vidt har været ringe, som jeg ikke tror, den vil faa stor Betydning. Jeg tror ikke, at der vil komme nogen Arbejdsløshed af noget Omfang indenfor dette Fag. Jeg tror det heller ikke af den Grund, at Raamaterialet er til Stede der. Man kan overfor andre Industrier gøre gældende, at Arbejdsløshed vil indtræde af Mangel paa Raamaterialier, men for denne Industris Vedkommende er det oplyst for Finansministeriet baade, at der findes en betydelig Mængde Raamateriale for Øjeblikket, og dernæst, at der ogsaa er Mulighed for Tilførsler. Jeg tror desuden ikke, at Afgiften vil virke svækkende paa Forbruget i nævneværdig Grad. Som Bevis herfor kan jeg anføre, at vi i 1912